

«Раз пішов я на отаву...» (1891)

Глібов Леонід Іванович

Раз пішов я на отаву
І наткнувся на прояву:
Довга-довга і страшенна,
Мов гадюка здоровенна,
Голова десь за горами,
Ноги вперлись між лісами.
Став я, хвертом в боки взявся
І до неї обізвався:
«Де ти в біса узялася
І чого тут розляглася?»
Чую — десь щось загуділо,
Буйним вітром зашуміло:
«Схаменися, дурню сивий,
Прикуси язик брехливий!
Я не відьма, не проява,—
По всім світі моя слава;
Мене люди поважають
І до мене учащають...
Ось устану, коли треба,
Підніму тебе до неба,
Через море перекину
У далеку чужину!..»
Засмутився я, злякався
І насили одбрехався:
«Вибачай, вставать не треба,
Бо не хочу я до неба,—
Там огнями зорі палять,
Мені бороду обсмалять,
А як часом покочуся —
На шматочки розіб'юся;
Любі діточки заплачуть:
Діда більше не побачуть!»
Я побіг, не оглядався
І у хату заховався,
А у хаті баба мила
Мені кваші наварила.
Їв я квашу солоденьку;
Здумав загадку стареньку;
Покіль другу скомпоную —
Розгадайте перше сюю.

Правду загадка сказала,
Мене трохи налякала:

То не відьма, не проява,
Бо про неї всюди слава;
То всевітня *дорога*.
І далека, і розлога.
Її всякий добре знає,
Ніхто в світі не минає:
По дорозі щастя скаче,
По дорозі горе плаче.
Так було воно і буде,
Покіль будуть жити люде.

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/raz_pishov_ya_na_otavu